

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XVII. ročník
číslo 2/2019

„Len srdcom vidí človek správne,
to podstatné je očiam neviditeľné.“

Antoine de Saint-Exupéry

Šíriame za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Nebezpečie novej
totality
strana 3

Boli sme pri tom

Spevokol Pramienok a
jeho aktivity
strana 4-5

Zaujalo nás

Koniec a začiatok roka
v Klube kresťanských
seniorov
strana 6-7

Zamyslenie

Civilizačné ochorenie
strana 8-9

Zaujalo nás

Katechéza pápeža
Františka o Otčenáši:
Klopte a otvoria vám
strana 10-11

Týka sa nás

Svetový deň chorých s
výzvou pápeža šíriť
kultúru nezištnosti a
daru
strana 12

Obetovanie Pána

strana 13-14

Farská kronika

od 21.11.2018 do 23.1.2019

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou
krstu začlenili:

Filip Valach
Mariana Kotlárová
Filip Marko
Rebeka Chochoľáková
Viliam Pihýk
Alexander Hrotek
Peter Srogončík
Naďa Pivarčiová

S nádejou na večný život
sme odprevadili:

Anna Pivarčiová, 88 r.
František Radó, 84 r.
Jaroslav Briguk, 32 r.
Milan Kovarský, 78 r.
Viliam Dorušinec, 87 r.
Vlasta Kuková, 87 r.

Oznam

Dňa 5.5.2019 bude v našej farnosti prvé sväté prijímanie pre deti z CZŠ Jána Krstiteľa.

Dňa 12.5.2019 prijímú prvé sväté prijímanie deti zo ZŠ Rudolfa Jašíka, Radovana Kaufmana a Veľká okružná.

Sviatosť birmovania bude vyslužená dňa 12.5.2019.

Prosíme vás, milí rodičia, žiaci a študenti, všimnite si, že Pánu Bohu dnes nekladieme žiadnu otázku. Vôľa Boha Otca nás nezaujímá. Je to jeden zo silných znakov ateizácie... Preto vás prosíme o trpezlivosť a pozornosť na lásku a úctu voči človeku v bezprostrednej príprave k týmto sviatosťam. Podprahová subkultúra posilňujúca vlastné ego uzatvára človeka do individualizmu a spôsobuje, že človek sa sám sebou unaví. Boh však človeka bezhranične sýti. Pokúsme sa teda o to spolu.

Liturgický kalendár

2.2. - Obetovanie Pána (Hromnice)
3.2. - 4. nedeľa v cezročnom období
10.2. - 5. nedeľa v cezročnom období
17.2. - 6. nedeľa v cezročnom období
24.2. - 7. nedeľa v cezročnom období

Nebezpečie novej totality

Základ súčasnej ideologickej aktivity z nás vytvára svedkov toho, čo priniesol so sebou relativizmus a jeho chápanie rovnosti. Sme svedkami toho, že sa relativizmus vymkol zdravému rozumu - ľudskej prirodzenosti. Sme svedkami toho, že relativizmus je vo svojej podstate „matkou chaosu“, ktorý tak bolestne a bezmocne žijeme. V relativizme nič nemá logiku, zdravý rozum. Spomínaný zdravý rozum sa akoby vyparil a je vylágrovaný. Zostala len pochybná rovnosť. Zostáva len obmedzená sloboda a obmedzená prirodzenosť, či obmedzený prirodzený poriadok. Sme svedkami genderového feminizmu, resp. genderového homosexualizmu. Sú to novodobé ideológie novodobej totality.

Z toho vyššie uvádzaného je zrejmé, že spomínaný relativizmus nie je hodnotou, ponúka skôr jednu z metód,

ako nazerať na veci. Táto metóda má cieľ – sleduje výsledok, ktorý je v manipulácii, ktorá obmedzuje našu slobodu pod rôznymi zámienkami.

Relativizmus chce rozbiť prirodzené ľudské práva, ktorými sú napr. právo na život, právo na spravodlivosť, právo na zdravie, právo na občiansku rovnosť, právo na bezpečnosť, právo na slobodu, ktorá neohrozuje druhého a pod. Koniec koncov, základom tejto súčasnej ideologickej aktivity je marxizmus... A znova sme svedkami budovania jedného novodobého „vzdušného zámku“, ktorých už ľudstvo budovalo stovky a zanechali po sebe mnoho mŕtvych, bezradných a stratených.

V úcte k zdravému mysleniu povýšenému svetlom evanjelia Ježiša Krista

Vladimír, farár - dekan

Spevokol Pramiенок a jeho aktivity

Ako aj minulý rok, aj v tomto predvianočnom období sme zavítali do Základnej školy v Hornej Vsi, kde sme žiakom priblížili podstatu samotných Vianoc a to konkrétne narodenie Ježiša Krista. Predviedli sme im jasličkovú pobožnosť, ktorú sme tento rok pomenovali „Nebo sa sklonilo k zemi“. Úsmevy detí, radosť v ich očiach a veľký potlesk na záver bol pre nás odmenou za vynaloženú námahu pri nacvičovaní predstavenia.

Brali sme to sčasti aj ako generálnu skúšku, nakoľko samotná jasličková pobožnosť sa konala na Prvý sviatok vianočný (25.12.) u nás, v kostole Božského Srdca Ježišovho v Partizánskom. Nervozitu a obavy vystriedala radosť a istota. Všetci si boli istí svojou úlohou. Ticho, tma, jediná žiarivá hviezda a plač Novorodeniátka navodili tú správnu atmosféru Vianoc. Ľudia svojím potleskom poďakovali všetkým, ktorí sa na predstavení podieľali.

Nie všetci majú však v živote šťastie. Preto sme sa na sviatok sv. Štefana rozhodli pomôcť koledovaním v rodinách a zapojiť sa do projektu Dobrá novina, ktorá finančne, ale aj personálne pomáha krajinám tretieho sveta. Zaspievali sme, zarcitovali, rozniesli radostnú novinu o narodení Ježiša. Ľudia s úsmevom na tvárach i so slzami v očiach koledníkov pohostili drobnosťami.

Po Vianociach prišiel Nový rok - nové plány, túžby, predsavzatia. My sme sa ho ľuďom z Partizánskeho pokúsili spríjemniť koncertom, ktorý ako spevokol usporadúvame tradične v našom kostole už niekoľko rokov. Koledy, piesne, v ktorých veľa detí ukázalo svoje „zlato v hrdle“ sa ľuďom veľmi páčili. Za duchovný a umelecký zážitok nás opäť odmenili potleskom. Nakoľko stále platí, že navzájom si treba pomáhať, výťažok z koncertu sme darovali rodine, ktorej osud nadelil prekážky a bez našej pomoci by ich iba ťažko prekonali.

Nie všetci ľudia však majú to šťastie tráviť tieto sviatky v kruhu svojich najbližších. Preto sme sa aj im rozhodli spraviť krajšie sviatky a prišli sme im 3.1.2019 zaspievať do Domova sociálnych služieb v Partizánskom. Za tú iskierku radosti v ich očiach a úsmev na ich životom popísanej tváři to stálo za to. Občas padali aj

BOLI SME PRI TOM

malé slzičky spomienok, ktoré sa už nikdy nevrátia.

Náš spevokol je spoločenstvo, ktoré nielen spieva, ale buduje priateľské vzťahy aj vo voľnočasových aktivitách. Spolu sme si išli zahrať bowling a veľmi sme sa pri tom bavili, zasmiali a zasúťažili si. Chceme konať dobro a zároveň všetkým ľuďom ukázať, že nám na nich záleží a priniesť kúsok šťastia a lásky do ich srdc. To je poslanie nás, mladých. Máme robiť svet krajším a lepším miestom. Ak to nebudeme robiť my, tak kto potom?

členka spevokolu Gabika

Spevokol Pramienok svojimi krásnymi piesňami, oduševneným a zároveň precíteným mladickým vystúpením spestril 20.1.2019 v Evanjelickom kostole v Partizánskom spoločné modlitby za jednotu kresťanov. Tento rok sa niesli v duchu

myšlienky z knihy Deuteronomium 16, 18-20: „**Len o spravodlivosť sa budeš usilovať!**“. U bratov evanjelikov sme všetci spoločne zopli ruky k modlitbe: katolíci, evanjelici, evanjelici - metodisti, aby sme prosili láskavého Boha o potrebné milosti a silu pred nástrahami, ktorým dnes svet čelí, vrátane chamtivosti, násillia, chudoby, znečistenia, hladu a obchodovania s ľuďmi. Deň za dňom, rok po roku, a predovšetkým počas Týždňa modlitieb od 18. do 25. januára za jednotu kresťanov sa veriaci zhromažďujú, aby sa spoločne modlili, vyznávali svoju spoločnú vieru prijatú v krste, počúvali Božie slovo v Písmach a modlili sa spoločne za jednotu Kristovho tela. Keď tak robia, uznávajú, že Svätá Trojica je zdrojom každej jednoty a že Ježiš je Svetlo sveta a ponúkol svetlo života tým, ktorí ho nasledujú. Mnohé nespravodlivosti vo svete ich často zarmucujú alebo hnevajú, no nestrácajú nádej, ba sú povzbudení konať. Neboja sa nijakého zla, pretože Pán je ich svetlom, spásou a pevnou oporou v ich živote.

Modlitba

Bože, naša opora,
ďakujeme ti za tvoju milujúcu dobrotu;
za to, že nás povzbudzuješ v časoch skúšok
a v okamihoch temnoty nám ukazuješ
svoje svetlo.
Premeň naše životy, aby sme mohli byť
požehnaním pre našich blížnych.
Pomôž nám žiť jednotu v rôznosti ako
svedectvo o spoločenstve s tebou,
Otec i Syn i Duch Svätý,
jeden Boh teraz i naveky. Amen.

BOLI SME PRI TOM

Koniec a začiatok roka v Klube kresťanských seniorov

Ako sa blížil koniec roka 2018, tak sa i naplňal program Klubu kresťanských seniorov Partizánske - mesto, ktorý si schválili na výročnom členskom zhromaždení 12.2.2018. K naplneniu programu zostala príprava a realizácia výstavy betlehemov v budove spojenej školy J. A. Baťu v čase 3.12. -7.12. Že bola

a vystavované x p o n á t y hodné obdivu. T r e b a p o ď a k o v a ť všetkým, ktorí s v o j e b e t l e h e m y prišli vystaviť. Ďakujem tiež mojim kolegom z výboru či klubu, ktorí boli pri realizácii a otvorení výstavy pod vedením pána Chochoľáka a tiež všetkým účinkujúcim.

výstava na veľmi dobrej úrovni o čom svedčí okolo 300 návštevníkov, ktorí si prišli pozrieť vystavené exponáty súvisiace s Vianocami a adventom vôbec. Výstavu otvoril a požehnal náš pán kaplán Martin Mihál a svojim

Vo štvrtok 6.12.2018, presne na deň sv. Mikuláša, v čase stretnutia členov nášho klubu prišiel medzi nich sv. Mikuláš, ktorého pekne privítali a on ich za to obdaril mikulášskymi balíčkami.

vystúpením ju obohatili deti z hudobnej školy so svojimi učiteľmi. Podľa návštevníkov bola výstava veľmi pekná

Týmto stretnutím sme si uctili pamiatku veľkého svätca – symbolu pomoci bližným.

Rok 2018 sme zakončili v sobotu 29.12.2018 posedením v reštaurácii ULITA. Podľa účastníkov to bolo veľmi milé a veselé stretnutie, ku ktorému

prispel svojim veľkým dielom spevák a hudobník Milan Turek, ktorý hral a spieval prítomným do tanca i na počúvanie. Chcem poďakovať všetkým účastníkom za vytvorenie príjemného

prostredia a tiež za účasť na posedení a poďakovať Pánu Bohu za celý uplynulý rok 2018. Zvlášť chcem poďakovať našim duchovným otcom, že nás prišli pozdraviť a svojou účasťou na posedení povzbudiť do ďalšieho roka.

Začiatok nového roka, ktorý sme na svojom prvom stretnutí v novom roku 3.1.2019 slávnostne privítali a zaželeli si požehnaný nový rok a pomoc od Pána Boha sa nesie v znamení príprav na

výročné členské zhromaždenie nášho klubu, ktoré bude v utorok 12.2.2019 v budove Spojenej školy J. A. Baťu. Aj týmto spôsobom s úctou vyzývam všetkých členov klubu, aby sa

zhromaždenia zúčastnili. Účasť každého člena je veľmi potrebná. Sme otvorení pre ďalších záujemcov o členstvo v našom klube. Schádzame sa každý štvrtok v klubovni spoločenských organizácií. Radi privítame u nás nových členov. Už teraz ďakujem za záujem o členstvo v klube.

Drahí bratia a sestry, keď budete držať v ruke toto číslo Pútnika, už budeme mať prvý mesiac roku 2019 za sebou. Ale aj tak mi nedá, aby som všetkým, celej farnosti, duchovným otcom a celému mestu nezaželel ozaj požehnaný rok 2019. Veľa Božích milostí, hlavne lásku a ochotu pomôcť

tým, ktorí to budú potrebovať. Aby v našom živote a hlavne v našich rodinách počas roka láska nikdy nechýbala. Matka Božia nech nás vedie svojou materskou rukou po Božích cestách počas celého roka.

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov

Civilizačné ochorenie

Konal sa kongres, na ktorom sa lekári z celého sveta rozprávali o chorobách ničiacich ľudstvo a tento svet. O chorobách, ktoré sú príčinou ťažkého života a často aj úmrtia človeka. Boli tam onkológovia, kardiológovia, neurológovia, chirurgovia, ale aj psychologovia. Jednoducho, odborníci z každého lekárskeho odvetvia. Radili sa, školili, počúvali i rozprávali, len aby prišli na to, ktoré choroby sú tie najhoršie, najnepríjemnejšie, ktoré zabíjajú a ničia

pomôcť, ale mohol som spraviť iba toľko, koľko mi dovolili, mohol som liečiť iba to, o čom som vedel. Lebo pri liečbe je najdôležitejšie, aby si človek priznal, že má problém a chcel ho vyliečiť. Lekár už potom vie, čo robiť, ako pomôcť a uľaviť, ale o pomoc musí prísť požiadať pacient. Videl som skutočnú ľudskú biedu a trápenie.“

Toto všetko lekári už vedeli, preto chceli počuť tú diagnózu, ktorá je z jeho pohľadu najhoršia. Lekár pokračoval:

„Najnešťastnejší a najhorší život, život plný bolesti, prežijú ľudia s boľavým a chorým vnútrom! Ani tá najničivejšia choroba tela nedokáže spraviť človeka takého nešťastného ako choroba vnútra. Videl som, ako veľmi trpia ľudia, ktorých zožierala nenávisť, tých, ktorých srdce je presiaknuté pýchou, aj tých, ktorých zabilo neodpustenie. Vidieť zomierať

nielen samotného človeka, ale aj všetkých blízkyh chorého. Chceli prísť na to, ako ľuďom pomôcť žiť kvalitnejšie a hodnotnejšie až do konca. Boli tam ozaj špičkoví lekári – čo lekár, to „kapacita“. Titulov pred a za menom mali celý riadok.

Po dlhom „debatovaní“ si vypýtal slovo lekár, ktorý bol asi najviac učený. Okrem všetkých titulov bol učený aj životom. I začal rozprávať. „Už ako mladý lekár som bol nešťastný z toho, keď som videl ľudí smutných, vážnych a ubolených. Ľudí, ktorí netrpeli sami, ale trpeli aj všetci ich blízki. Chcel som im

človeka postihnutého chorobou je smutné, veľmi smutné, ale vidieť, ako zaživa „umiera“ človek boľavý zvnútra, je úplne zle. Tak, ako človek, ktorý trpí nejakou chorobou, si musí priznať problém, tak aj vedieť si povedať a priznať, že mám problém vo vnútri, je to najdôležitejšie. Každý by mal vedieť sám, prečo trpí, čo ho zožiera a zabíja, aj to, prečo nedokáže byť šťastný. Predstavte si, že keď sa stretnú ľudia na chodníku, každý z nich vie presne pomenovať to, čo nie je v poriadku s jeho telom. Vysoký cukor, nízky tlak, prasknutá platnička aj boľavý bedrový

kľb... Toto dokážeme povedať, dokonca čakáme polutovanie. Ale povedať pravdu o svojom vnútre, úplnú pravdu, je pre nás nepredstaviteľné. Ved' stretnúť kamošku a na otázku „Ako sa máš?“ odpovedať, že „momentálne závidím susede kabát, hádam sa s bratom o dedičstvo, lebo som chamtivá, som lenivá a cez víkend som podviedla manžela, vo voľnom čase pozerám na nete neprístupné filmy a úplne najviac ma zožiera nenávisť k šéfke, lebo jej chcem prebrať flek“, toto nedokážeme. Toto je podľa mňa najhoršia civilizačná choroba, ktorá zabíja ľudstvo. „Choroba vnútra,“ povedal lekár.

O tom, čo má každý jeden z nás v sebe choré, neradi hovoríme, nechceme si to priznať, nechceme to liečiť a vyhľadať pomoc. Tvárime sa, že toto sa nás netýka. Preto je choroba vnútra oveľa horšia ako choroba tela. Telo liečime najlepšie ako sa dá, len aby bolo OK a vnútro hnisá, bolí, zomiera. Neexistuje človek, ktorý aspoň niekedy nemal choré telo. Aj ten najlepšie sa o seba starajúci, tak, ako aj ten najspravodlivejší človek určite okúsil, ako bolí zlosť, pýcha, lakomstvo, lenivosť či ohováranie... Avšak iba ten, kto si to prizná a prizná si o sebe pravdu, môže sa vyliečiť. Stále príde nejaká nová „choroba“, nový pád, nová bolesť, ale treba sa snažiť to, čo práve bolí nás aj našich blízkych, vyliečiť. Buď pokorný, povedz si o sebe pravdu a vyhľadaj pomoc. Ved' nie je zlé byť chorý. Zlé je nechcieť s tým nič robiť. Koľko ľudí s pokorným a láskavým srdcom aj s tou najťažšou chorobou tela svoj život

pokojne prežijú a koľko ľudí bez akejkoľvek choroby si svoj život iba „odtrpí v bolestiach“? Zdravé telo je fajn, ale bez zdravého vnútra, hoc z času na čas s nejakým „vírusom“, človek zomiera zaživa a hoci sa dožije „sto lat“ môže povedať, že nežil.

Autor: Michaela Mihaliková Petrušová

PS: Ak vieš, že by sa tvoje vnútro potrebovalo vyliečiť, ak poznáš „diagnózu“ a možno aj nie, popros o pomoc pri liečbe. Hlavné si už spravil, ak si si uvedomil, že si pyšný, že závidíš, že si lakomý, alebo že kradneš, že tvojou hlavou blúdia nečisté myšlienky či hocikaké iné ochorenie vnútra. Prestaň s tým! Zájdi k lekárovi! Je tu pre teba. Pozná ťa a miluje, aj keď si chorý a čím viac si chorý, tým viac je tu pre teba. Keď máš nádchu, máš červený nos, keď máš výron, krívaš, keď máš zápal pľúc, kašeľ, ale keď máš choré vnútro, celý tvoj život je „chorý“.

Chod' k lekárovi, chod' k Bohu a on ti naordinuje vitamíny:

- L (láska) - rozdáva sa celý deň.
- S (služba) - vykonáva sa viackrát do dňa.
- P (pokora) - používa sa sedem dní v týždni.

Pravidelne, aspoň 365 dní v roku, je potrebné milovať. Nesmie sa zanedbávať odpustenie! Neodporúča sa zlosť, lenivosť, ohováranie, nevera. Iba so zdravým „vnútrom“ svoj život naozaj prežiješ!

zdroj: saletinirozkvet.webnode.sk

Katechéza pápeža Františka o Otčenáši: Klopte a otvoria vám

Úvodom ku katechéze bol nasledujúci úryvok z Evanjelia podľa Lukáša:

«Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám! Lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvoria. Ak niekoho z vás ako otca poprosí syn o rybu, vari mu dá namiesto ryby hada? Alebo ak pýta vajce, podá mu škorpióna? Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá

hovorí s Otcom pred tým, ako urobí tie najdôležitejšie rozhodnutia, častokrát sa uťahuje k modlitbe do samoty, prihovára sa za Petra, ktorý ho krátko nato zaprie. Hovorí takto: «Šimon, Šimon, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera» (Lk 22,31-32). Toto utešuje: vedieť, že Ježiš sa za nás modlí, modlí sa za mňa, za každého jedného z nás, aby naša viera

neochabovala. A toto je pravda. „Ale otče, ešte stále tak robí?“ Ešte stále, pred Otcom - Ježiš sa za mňa modlí. Každý z nás to môže povedať. A môžeme tiež povedať Ježišovi: „Ty sa za mňa modlíš, pokračuj v tom, lebo to veľmi potrebujem“. Takto, s odvahou. Dokonca i smrť Mesiáša je ponorená do klímy modlitby, až tak, že hodiny utrpenia sa zdajú byť poznačené prekvapujúcim pokojom: Ježiš utešuje ženy, modlí sa za tých, čo ho križujú,

sľubuje raj kajúcemu lotrovi, vydychuje hovoriac: «Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha» (Lk 23,46). Ako sa ukazuje, Ježišova modlitba tlmí agresívnejšie emócie, túžby po odвете a odškodnení, zmieruje človeka s jeho úhlavnou nepriateľkou, zmieruje ho s touto nepriateľkou, ktorou je smrť. Opäť v Lukášovom evanjeliu nachádzame prosbu vyjadrenú jedným z jeho učeníkov, aby ich Ježiš sám naučil modliť sa. Hovorí takto: «Pane, nauč nás modliť sa» (11,1). Videli ho, ako sa modlí. „Nauč nás“ - aj my môžeme takto povedať Pánovi: „Pane, ty sa za mňa

nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia!» (Lk 11,9-13).

Modlitba premieňa skutočnosť i nás

V tejto katechéze o Otčenáši ideme ďalej a Ježiša vidíme ako modliacu sa postavu. Ježiš sa modlí. V Lukášovom rozprávaní sa napríklad príbeh premenenia odvíja od momentu modlitby. Hovorí takto: «Ako sa modlil, zmenil sa vzhľad jeho tváre a jeho odev zažiaril belobou» (9,29). Avšak každý krok Ježišovho života je akoby podnietený vanutím Ducha, ktorý ho vedie v každom konaní. Ježiš sa modlí pri krste v Jordáne,

modlíš, to viem, no nauč aj mňa modliť sa, aby som sa aj ja mohol modliť“. Z tejto prosby «Pane, nauč nás modliť sa» sa rodí značne široká náuka, prostredníctvom ktorej Ježiš svojim vysvetľuje, s akými slovami a pocitmi sa majú obracať na Boha. Prvou časťou tejto náuky je práve *Otčenáš*. Modlite sa takto: „Otče, ktorý si na nebesiach“. „Otče“ - je tak krásne vysloviť toto slovo. Čisto s týmto slovom môžeme tráviť čas v modlitbe: „Otče“. A cítiť, že máme otca - nie mocnára, ani otčima. Nie, máme otca. Kresťan sa obracia na Boha nazývajúc ho predovšetkým „Otec“. V tejto náuke, ktorú Ježiš dáva svojim učeníkom, je zaujímavé pristaviť sa pri niektorých ponaučeníach, ktoré obkolesujú text modlitby. Aby nám dodal dôveru, Ježiš vysvetľuje určité veci. A tieto zdôrazňujú *postoje* veriaceho, ktorý sa modlí. Je tu napríklad podobenstvo o neodbytnom priateľovi, ktorý ide vyrušovať celú rodinu, ktorá už spí, pretože mu náhle niekto pricestoval a on nemá pre neho chleba na ponúknuť. Čo hovorí Ježiš tomu, kto klope na dvere a prebudí priateľa?: «Hovorím vám,» - vysvetľuje Ježiš - «aj keď nevstane a nedá mu preto, že mu je priateľom, pre jeho neodbytnosť vstane a dá mu, čo potrebuje» (Lk 11,9). Týmto nás chce naučiť modliť sa a v modlitbe *naliehať*. A hneď nato uvádza príklad otca, ktorý má hladného syna.

Vy všetci, otcovia a dedovia, ktorí ste tu, keď syn či vnuk o niečo prosí, má hlad a pýta, pýta neustále, plače, fňuká, má hlad: «Ak niekoho z vás ako otca poprosí syn o rybu, vari mu dá namiesto ryby hada?» (v. 11). Vy všetci máte skúsenosť, že keď vás syn prosí, dáte mu jesť to, o čo prosí, pre jeho dobro. Týmto slovami Ježiš dáva pochopiť, že Boh vždy odpovedá, že žiadna modlitba nezostane nevypočutá. Prečo? Pretože on je Otec a nezabúda na svoje deti, ktoré trpia. Zaiste, tieto tvrdenia nás uvádzajú do krízy,

pretože mnohé naše modlitby, ako sa zdá, neprinášajú žiaden výsledok. Koľkokrát sme prosili a nedostali - všetci s tým máme skúsenosť - koľkokrát sme klopli a našli zatvorené dvere? Ježiš nám v týchto momentoch odporúča *naliehať a nevzdávať sa*. Modlitba vždy premieňa skutočnosť, vždy. Ak sa nemenia veci okolo nás, aspoň sa meníme my, mení sa naše srdce. Ježiš sľúbil dar Ducha Svätého každému mužovi či žene, čo sa modlí. Môžeme si byť istí, že *Boh odpovie*. Jediná neistota sa týka času, ale nepochybujeme, že on odpovie. Možno budeme musieť *naliehať* po celý život, no on odpovie. Sľúbil nám to: on nie je ako otec, ktorý dá hada namiesto ryby. Nič nie je istejšie: túžba po šťastí, ktorú všetci nosíme v srdci, sa jedného dňa naplní. Ježiš hovorí: «A Boh neobrání svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevšímavý?» (Lk 18,7). Áno, vykoná spravodlivosť, vypočuje nás. Aký to len bude deň slávy a zmŕtvychvstania! Modliť sa je už odteraz víťazstvom nad osamelosťou a zúfalstvom. Modliť sa. Modlitba mení skutočnosť, nezabudnime na to. Buď zmení skutočnosti, alebo zmení naše srdce, no vždy mení, niečo premieňa. Modliť sa je už odteraz víťazstvom nad osamelosťou a zúfalstvom. Je to ako pozorovať každú čiastočku tvorstva, ako sa hýbe v dejinách, čoho dôvod neraz nedokážeme zachytiť. Avšak je v pohybe, je na pochode. A v cieľi každej cesty - čo je v cieľi našej cesty? - v cieľi modlitby, v cieľi času, počas ktorého sa modlíme, v cieľi života, čo je tam? Je tam Otec, ktorý očakáva všetko a všetkých s rukami roztvorenými dokorán. Hľadme na tohto Otca.

preklad: Slovenská redakcia VR-ak
prevzaté, krátené z vaticannews.va

Svetový deň chorých s výzvou pápeža šíriť kultúru nezištnosti a daru

«Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte» (Mt 10,8) - tieto slová z Matúšovho evanjelia sú titulom tohtoročného posolstva pápeža Františka k 27. svetovému dňu chorých, ktorý Cirkev každoročne slávi 11. februára.

Ako pripomína Svätý Otec, v tomto roku sa bude Svetový deň chorých osobitne sláviť v indickej Kalkate. V dňoch 9.-11. februára ho tam bude na slávnostiach ako osobitný vyslanec zastupovať kardinál Patrick D'Rozario, arcibiskup Dháky v Bangladéši.

Svätý Otec v posolstve pripomenul sv. Matku Terezu z Kalkaty ako „vzor lásky k blížnemu, ktorý zviditeľnil lásku Boha k chudobným a chorým“:

„Svätá Matka Tereza nám pomáha pochopiť, že jediným kritériom činnosti musí byť nezištná láska ku všetkým, bez rozdielu jazyka, kultúry, etnika a náboženstva. Jej príklad nás aj naďalej vedie v otváraní horizontov radosti a nádeje pre ľudstvo, ktorému chýba porozumenie a neha, a to predovšetkým pre tých, ktorí trpia.“

Dobrovoľník ako Dobrý Samaritán

Pápež František vyzdvihol aj misiu dobrovoľníkov pomáhajúcich rozličnými spôsobmi chorým v nemocniciach i v domácnostiach, či bojujúcich za ich práva. Oni sú príkladom spirituality Dobrého Samaritána, píše sa v posolstve:

„Dobrovoľník je nezištný priateľ, ktorému sa môžeme zveriť s myšlienkami i pocitmi; prostredníctvom načúvania

vytvára podmienky, vďaka ktorým sa chorý človek z pasívneho objektu liečby stáva aktívnym subjektom a protagonistom vzťahu vzájomnosti, schopným obnovovať nádej a lepšie pripraveným prijímať liečbu. Dobrovoľníctvo komunikuje hodnoty, spôsoby konania a štýly života, v ktorých strede je kvas darovania. Aj takto sa uskutočňuje humanizácia liečebnej starostlivosti.“

Nezištnosť v katolíckych zariadeniach

Rozmer nezištnosti by mal inšpirovať predovšetkým katolícke zdravotnícke zariadenia, uvádza v posolstve pápež František:

„Katolícke zariadenia sú povolané vyjadrovať zmysel daru, nezištnosti a solidarity, ako odpoveď na logiku zisku za každú cenu, dávania len zo zisťnosti a využívania nehladiaceho na osoby. Váš všetkých na rozličných úrovniach vyzývam šíriť kultúru nezištnosti a daru, ktorá je nevyhnutná na prekonanie kultúry zisku a skartovania. Katolícke zdravotné inštitúcie by nemali upadnúť do podnikateľskej mentality, ale mali by zabezpečovať liečbu osoby viac než vlastný zisk. Vieme, že zdravie má vzťahový charakter, závisí od interakcie s druhými a potrebuje dôveru, priateľstvo a solidaritu, je dobrom, ktorému sa môžeme „naplno“ tešiť, jedine ak sa oň delíme. Radosť nezištného daru je indikátorom zdravia kresťana.“

Zuzana Klimanová - Vatikán
prevzaté z www.vaticannews.va

Obetovanie Pána

Sviatok Obetovania Pána bol známy v Jeruzaleme už v 4. storočí. V Ríme ho prijali v 7. storočí. Od 10. storočia mal názov Očisťovanie Panny Márie. V súlade s východnou tradíciou bol v r. 1960 vyhlásený za sviatok Pána. V novom liturgickom kalendári (1969) dostal názov Praesentatio Domini (Obetovanie Pána). U nás na Slovensku nazývame tento sviatok aj *Hromnice*. Tento názov nám hneď pripomenie *hromničky* - sviece, ktoré každoročne 2. februára v úvode svätej omše požehnáva biskup alebo kňaz. Chceme sa však zamerať na hlavný obsah tohto sviatku: obetovanie Božieho Syna a jeho dôsledky pre nás ľudí.

Človek vnímavý na život okolo seba môže svojím rozumom prísť na to, že existuje inteligentná príčina stvoreného sveta, ktorá ho nekonečne prevyšuje (hovorí o tom filozofi i prírodovedci žijúci pred Kristom i po ňom. Veľmi jasne o tom píše aj sv. apoštol Pavol - Rim 1, 20). S touto príčinou, nazývanou boh či božstvo, človek vždy chcel udržiavať dobré vzťahy. Jedným z prostriedkov bola aj prax odovzdávania darov božstvu, t.j. obeta. Zvyk čosi obetovať siaha až k počiatku ľudských dejín a nachádza sa vo všetkých civilizáciách. Aj prvá kniha Svätého písma spomína synov prvých ľudí, Kaina a Ábela, ako prinášali Bohu svoje obety (Gn 4, 3-5).

Liturgické čítania i omšové modlitby sviatku Obetovania Pána upozorňujú na slovo *obeta* viac než inokedy. Zamerajme teraz pomocou nich svoju pozornosť na obetu ako *nezištné konanie v prospech iného na úkor seba*.

Ak má byť obeta dobrým darom, záleží nielen na jej vlastnej hodnote, ale aj na vnútornom postoji a stave toho, kto ju

prináša. Prorok Malachiáš to vyjadruje slovami: *Pán očistí synov Léviho a zošlachtí ich ako zlato a striebro, takže budú prinášať Pánovi obety v spravodlivosti (porov. Mal 3, 1-3)*. Starozákonné obety však boli len predobrazom jedinej a najväčšej obety, ktorú priniesol Boží Syn, Ježiš Kristus *za spásu sveta ako nepoškrvnený Baránok*. Obeta svätej omše je pre nás najväčším darom, aký môžeme Bohu priniesť. V úvodnej modlitbe dňa *prosíme Boha, aby obnovil náš život (skutky) a naše zmýšľanie (túžby), aby sme aj my mohli s čistým srdcom predstúpiť pred jeho tvár*. Tak mu prinesieme naozaj milú obetu, lebo aj naša duchovná úroveň bude v zhode s predkladaným darom. Evanjelium sv. Lukáša predstavuje Jozefa a Máriu ako prinášajú do jeruzalemského chrámu dieťa Ježiša, *aby splnili, čo o ňom predpisoval zákon a aby obetovali, ako káže Pánov zákon, pár hrdličiek alebo dva holúbky*. No v celom ich vernom zachovávaní Božieho zákona bol najväčší ich vnútorný postoj k Bohu. Jozef bol muž spravodlivý, Mária plná milosti a obaja boli vzorom poslušnosti Božiemu slovu. Pár hrdličiek či holubov, ktoré priniesli na obetu, symbolicky vystihuje stav ich duše: nenáročnosť života, čistotu úmyslov a pohotovosť v plnení Božej vôle. V ich prítomnosti sa Božiemu Synovi mohlo dostať naozaj dobrej výchovy vo vzťahu k Bohu i k ľuďom. Takto sú Jozef a Mária zvlášť cenným vzorom pre rodičov, ktorí si uvedomujú, že ich život i život ich detí závisí predovšetkým od Boha. Od Simeona, ktorý bol tiež *človek spravodlivý a nábožný*, počúvajú Jozef a Mária ďalšie Božie posolstvo: Ježiš bude svetlom na osvietenie pohanov a slávou Božieho ľudu. Mnohí mu však budú odprovať a dušu jeho

TYKA SA NÁS

matky prenikne meč bolesti. Do radostného ďakovania Bohu za dar Spasiteľa sa primiešava bolesť. Práve ona sa však stáva prostriedkom tajomného spojenia každej ľudskej obety s obetou Ježiša. Takto dostáva bolesť každého človeka zmysel, pre ktorý sa oplati žiť naplno, nech by to stálo čokoľvek: byť nositeľom svetla pre ľudí, ktorí Krista ešte nepoznajú a pomôcť im dosiahnuť plnú slávu života s Bohom.

Pokúsme sa teda v tomto pozemskom živote osobitne pri stretnutí s bolesťou vnútorne podobať Jozefovi a Márii. V každej

chvíli dávajme Bohu všetky svoje sily a schopnosti naplno k dispozícii ako oni a ako to robil Ježiš. Urobme všetko pre to, aby sme svoj život prežívali v spravodlivosti a vernom poslušaní Boha. Nech nás v tejto vernosti vždy povzbudzuje vedomie, že takto budeme pravým svetlom pre svojich blízkych a dobre splníme svoju úlohu na zemi - žiť na oslavu Boha a čím viacerým pomôcť k sláve večného života.

S. Lieskovský

zdroj: www.blumental.sk

Helikoptéra

Veľké železné lietajúce čudo, ktoré keď letí nad kohokoľvek hlavou, všetci sa obzerajú a ukazujú prstom: „Aha, helikoptéra!“ Je to ozaj zázračné, že sa taká kopa železa zo zeme zdvihne a letí. Krásne je ju z diaľky obdivovať, horšie je, keď helikoptéra odlieta, alebo pristáva. Vtedy byť blízko nie je vôbec príjemné.

Robí obrovský hluk a vietor. Človek sa bojí, že ho odfúkne, ani nadýchnuť sa nemôže a nič, okrem hluku, nie je počuť. Jednoducho, kopecstrachu.

Helikoptérami v našich životoch by sme mohli nazvať všetko to, čo keď je ďaleko od nás, tak na to ukazujeme prstom, a akonáhle sa priblíži k nám, začíname sa báť. Napríklad na susedovu neveru ukazujeme prstom. Takisto keď prepustia kamarátku z práce a jej syn je

závislý od alkoholu. Akonáhle sa také problémy začnú týkať nás, máme pocit, že nás to „odfúkne“ zo sveta, nie sme schopní nič počuť a máme obrovský strach. Je to také strašné, ako keď pristáva vrtuľník. Mnoho iných príbehov z diaľky sledujeme, komentujeme, riešime, priam vyhľadávame nešťastné

konce a rozprávame o nich, ako o hlavných témach dňa. Čím horšiu správu sa niekto dozvie, čím väčšiu tragédiu

odsleduje, čím pikantnejšiu novinku vie, tým počúvanejším sa stáva. Ako na vrtuľník na oblohe s radosťou prstom ukazujeme na rodinu, v ktorej niekto mladý odišiel na večnosť, tiež na ženu, ktorej manžel ešte pred omšou ide domov a má „za klobúkom“, i na podnikateľa, ktorý podnikal a

dopodnikal.

Horšie je, keď „helikoptéra“ nepríjemností a nešťastia zavíta k nám. Vtedy každému začína byť pekne horúco. Prichádza strach, neistota, bolesť, smútok či pocit krivdy. Vtedy myslíme, že nás to zo sveta odfúkne, nemôžeme sa nadýchnuť, nič nepočujeme a túžime iba po jednom, aby vrtuľník, tak ako priletel a urobil nám zo života peklo, aby tak rýchlo aj odletel a aby nám bolo zase fajn. Aspoň tak fajn, ako nám bolo, kým nešťastie neprišlo. Sľubujeme sebe, všetkým navôkol a aj Bohu, že keď sa to skončí, budeme si všetko vážiť, na nikoho prstom ukazovať, a za všetko vždy ďakovať. Len nech už „helikoptéra“, prosím, odletí, nech vietor utíchne, nech znova počujeme a, hlavne, nech nás to zo sveta nesfúkne. Potom pochopíme, že keď „vrtuľník“ letel k susedom, a my sme prstom ukazovali a z diaľky sa na nešťastie pozerali, že to bola obrovská chyba. „Vrtuľník“ priletí kedykoľvek a ku komukoľvek aj niekoľkokrát za život. Stále má inú podobu. Raz má podobu choroby, raz podobu obdobia bez peňazí, inokedy príde v podobe rozpadu vzťahov, niekedy má podobu alkoholizmu, závislosti, neúspechu či nevery. Stále, keď priletí, veľmi nás vyľaká. Veľmi. Vtedy máme pocit, že toto nedáme, neustojíme, nepredýchame, že nás to sfúkne zo sveta. Nie sme schopní nič povzbudivé počuť, pod náporom padáme k zemi a každá minúta, keď „vrtuľník“ nešťastia svojou vrtuľou neúprosne krúti, sa nám zdá ako

večnosť.

Autor: Michaela Mihaliková Petrušová

PS1: Ak priletí „vrtuľník“ k susedom a urobí poriadny vietor, neukazuj prstom, nekomentuj, ale rob, čo najlepšie vieš. Pomáhaj, drž ich, aby nepadli k zemi, povzbudzuj, ale hlavne pros Boha, aby ich obdaroval trpezlivosťou, aby im dal silu, aby im ukázal, že je väčší od každého „vrtuľníka“, nech im pomôže vydržať a nech sú ochotní počúvať, čo im do uška šepká.

„Neboj sa, veď ťa vykúpim, po mene ťa zavolám, ty si môj. Keď budeš brodiť vodami, budem s tebou, a keď riekami, nepotopia ťa, keď pôjdeš cez oheň, nepopáliš sa a plameň nebude horieť na tebe. Veď ja som Pán, tvoj Boh, Svätý Izraelov, tvoj spasiteľ. Pretože si drahý mojim očiam, vzácny a ja ťa milujem, vydám ľudí namiesto teba a národy za tvoj život.“ (Iz 43- 1,2,4)

PS2: Každému vrtuľníku raz dôjde palivo a prestane robiť hluk a vietor. Aj tomu najnatankovanejšiemu, aj tomu najväčšiemu, aj tomu, ktorý nás vystraší na smrť. A potom opäť všetko stíchne, uspokojí sa, prebolí.

PS3: Stále, keď uvidíš „vrtuľník“ nad kýmkoľvek, začni sa hneď modliť a netvár sa, že sa ťa to netýka. Aj keď tebe raz priletí a modlitbu budeš veľmi potrebovať.

TOP SPRÁVA DŇA: Boh je väčší od každého „vrtuľníka“.

zdroj: saletinirozkvet.webnode.sk

**Nech vám nič nebráni
žiť a rásť v priateľstve
s nebeským Otcom
a vydávať svedectvo
všetkým o jeho
nekonečnej добрote
a milosrdenstve.**

Pápež František

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.